

GERUMO IR RAMYBĖS KAMPELIS PAKUTUVĖNUOSE

Pakutuvėnų nerasime Lietuvos geografijoje. Ši kaimo pavadinimą aptiktume nebent sename Rusijos kariniame-strateginiame žemėlapyje. 1940 metais rusai Pakutuvėnus sunaikino: iš čia į Sibirą buvo išvežtas beveik visas kaimas - 44 sodybos. Likusias tris - laikui bėgant "numelioravo". Per stebuklą plyname lauke išliko bažnyčia, tarsi simbolis išvežtų žmonių atminimui. Kažkada bažnyčiai vienas doras ūkininkas paskyrė ir savo 32 ha žemės.

Dabar pasikeitusią vietovę retai kas lanko. Iš Kretingos į Minijos draustinį - Pakutuvėnus - autobusas nevažiuoja, o atstumas tarp šių dviejų gyvenviečių - 30 kilometrų.

Tačiau unikalaus gamtos grožio kampelis Dievo neužmirštas. Čia Kretingos pranciškonų, ypač brolio (taip vienuoliai vadina vieni kitus) Gedimino (pasaulietiška jo pavardė - Numgaudis) rūpesčiu ir maldos dėka statoma vienintelė ir pirmą Lietuvijoje jaunimo susitaikymo sodyba. Ji primins XIX a. lietuvių senolių kultūrą. Jaunimas čia galės mels-tis ir dirbti. Pasak kunigo vie-

nuolio Gedimino, čia bus "pakutos" arba atgailos vieta, nes ir Pakutuvėnų kaimo pavadinimas siejasi su "pakuta". Kunigų seminarijoje dėstytojai studentams juokauja: "jei blogai elgsiesi, išsišimsi į Pakutuvėnus". Suprask - būsi atskirtas nuo visų, "pakutavoti", neturėsi net parapijos, nes aplinkui laukai.

Bet tai tik gąsdinimai. Kas kartą pabuvojo Pakutuvėnuose - iš čia nebenori išvykti. Su mumis į Pakutuvėnus važiuavo vokiečiai katalikai Konradas ir Vendi Šmidtai bei kunigas pranciškonas Voldemaras iš Kaliningrado. Voldemaras krintosi, kad negalėjo Kaliningrade surinkti grupės jaunimo ir su jais čia atvažiuoti, nes ten į bažnyčią net didžiųjų švenčių metu susirenka vos pusantro šimto žmonių. O vokiečių jaunimo grupė jau lankėsi. Konradas ir Vendi su kunigu Gediminu susipažino Kaliningrade. Tuomet tarp jų užsimezgė draugystė. Ši kartą Konradas su žmona pranciškonams vėlgi atvežė labdarą. Sunku būtų be gerų žmonių. Bet gaila, kad jų randame ne savame krašte. Konradas iš profesijos mokytojas,

tačiau dirba didelį, reikalingiems paramos, darbą. Jis yra savanoriškos paramos organizacijos, panašios į Maltos ordiną - Lazarus-Hiltswerk - koordinatorius. Iš surinktų lėšų nupirko ir atgabeno du konteinerius. Viename jų - virtuvė ir miegamasis, kitame - dirbtuvės su įranga: įvairiomis staklėmis ir instrumentais. Kai atgaus bažnyčios žemę, jaunimas turės daug darbo - dirbs lauko darbus, statys, bus įkurtos dirbtuvės.

Jau šiandien čia triūsia pirmieji entuziastai. Ir ūkelis šioks toks yra: dvi ožkelės, pulkelis vištų, keli triušiai ir šuo. Na, o geresnės pastogės kol kas nėra. Kas miške, palapinėje miega, kas kopyčioje, kas konteineriulyje. Jų buitįs paprasta, tačiau skaidri ir pilna rimties. Visus vienija Dievas. Čia suvoki, jog tikėjimas yra begalinė jėga.

Mergaitės, Vytauto Didžiojo universiteto Teologijos fakulteto studentės, visą vasarą katekizavo Pirmajai komunijai. Ir tądien jos pynė vainikus, laukdamas vakaro Mišių, kada bus iškilmingos Pirmosios komunijos apeigos, rengėsi vaikučių vakaronei. Beje, šioje bažnyčioje neseniai pirmą kart per 40

metų buvo pakrikštytas vaikas. Apeigų iškilmės ilgam išliko daugelio širdyse. Aplinkinių kaimų gyventojai sekmadieniais, nors ir nuotolis nemažas, ateina į Pakutuvėnus mels-tis. Ir pranciškonus vadina "mūsiškiais".

Čia gyvena, meldžiasi ir dirba ne vien pranciškonai, o gali atvykti, kas tik nori, tik ekskursijų nelaukiama. Netgi spaudos darbuotojais nesizavima. Gerklamos jiems nereikia, nes geri darbai daromi tyliai. Jei turėsi maisto ir kur galvą padėti - atvažiuok, visada priims. Trims dienoms. Po to turi apsispręsti - arba lieki, arba išvyksti.

Štai vienas jaunuolis atvyko iš Estijos. Neprisimena savo tėvų, neturi giminių. Yra keletas tokių, kurie netilpo į pasaulietiško gyvenimo rėmus, nusivylę tuštybėm ir atvyko. Vienas vaikinys, vartojęs narkotikus, netikėtai susipažino su kunigu Gediminu ir, jo pakviestas, atvykęs į Pakutuvėnus, pasiliko. Narkotikų nebevartoja.

Pakutuvėnų jaunimo stovykla šiek tiek primena perauklėjimo namus filme "Neono raitelis". Tik čia, regis, žmonės daug geresni, nes jie kasdien nešioja Pranciškaus Asyžiečio kryželį.

Aldona AZARAVIČIENĖ